

Mindretallet ikke modsætte sig Forslagets Ophøjelse til Lov, men ej heller yde positiv Medvirken hertil.

Christmas Møller kunde ikke følge sit Partis Udvalgsmedlemmers Indstilling, men anbefalede at stemme for Lovforslaget. Et Instrument som Valutacentralen forekom ham simpelt hen uundværligt i den bestaaende Situation, og han forstod slet ikke, at man kunde stemme for Bemyndigelseslovene i September og saa gaa imod det foreliggende Forslag.

Ved 3. Behandling vedtoges først et Ændringsforslag, stillet af Ministeren efter Henstilling af Rager, om at tage Bestemmelsen i § 3 (vedrørende Revision af Varefortegnelsen) ud af Loven. Dernæst vedtoges Lovforslaget med 64 Stemmer mod 26; 13 Medlemmer stemte hverken for eller imod.

I *Landstingets* Udvalgs Betænkning understregede Flertallet (Socialdemokrater og Radikale), at der under den meget alvorlige og usikre Situation, som var skabt ved Krigens Udbrud, og som havde medført betydelige Valutavanskeligheder, vilde være meget stor Risiko ved at svække den nugældende Valutaordning, og Flertallet fastholdt, at der ikke under Udvalgets Arbejde fra Mindretallets Side var stillet Forslag om en anden Ordning, som efter Flertallets Opfattelse kunde komme til Anvendelse under de raadende Forhold.

Venstre og Det konservative Folkeparti anførte i Betænkningen lignende Synspunkter, som deres Meningsfæller i Folketinget havde fremsat, og tog tilsvarende Standpunkter til Lovforslaget, idet Venstre indstillede Forslaget til Forkastelse, medens de Konservative ikke vilde modsætte sig dets Vedtagelse, men heller ikke medvirke til dets Gennemførelse.

J. S. Foget (B.) mente, at Valutaloven kunde ventes fremtidig i første Instans at blive benyttet til et Arbejde for Socialisering af hele Samfundet, og han erklærede at ville modsætte sig Forslagets Gennemførelse med alle til Raadighed staaende Midler. Ved 2. Behandling fremsatte han følgende Forslag om Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

»Idet Landstinget erkender, at Valutaloven, saaledes som den hidtil har været administreret, virker som en Ekspropriation af Eksporterhvervenes udenlandske Valuta, henviser Tinget til Grundlovens § 80, 1. Stykke, og forlanger en af Højesteret fastsat Erstatning udbetalt til Eksporterhvervene for det hidtil paaførte Tab, før Loven paa ny vedtages, og gaar dermed over til næste Sag paa Dagsordenen.«

Denne Dagsorden blev afvist af Ministeren med Henvisning til, at der aldrig havde været rejst Tvivl om Valutalovens Grundlovsmæssighed. Fra anden Side gjorde man bl. a. gældende, at et af Rigsdagens Ting ikke kunde afgøre, om Administrationen af en Lov havde været lovlig eller ej, at Spørgs-